

Rozdział 9. REZULTATY PRACY Z PAKIETEM EDUKACYJNYM *GRAMY W PIKTOGRAMY*

W konstruktywistycznych teoriach rozwoju poznawczego silnie akcentuje się aktywność uczącego się podmiotu. John Holt podkreśla w tym procesie ogromną rolę, tzw. **doświadczenia edukacyjnego**, gdzie uczenie jest rezultatem **działania, intelektualnego wysiłku i twórczego namysłu**²⁷. Zatem głównym zadaniem szkoły powinno być uruchamianie naturalnych motywów uczenia się, rozbudzanie ciekawości i zainteresowań poznawczych uczniów.

Takie podejście do procesu uczenia się, wymaga **przygotowania odpowiedniego otoczenia edukacyjnego**, w którym dostępne będą różnorodne źródła wiedzy, pomoce dydaktyczne, ma-kiety, mapy, obiekty, narzędzia i przybory. To one rozbudzają przecież dziecięcą ciekawość świata, wyzwalają pasję poznawania i chęć doświadczania. Zainteresowanie uczniów będzie jeszcze większe, gdy stworzymy im możliwość samodzielnego projektowania modeli i pomocy dydaktycznych, wykonywania symulacji i eksperymentowania. Należy jednak pamiętać, że aktywność dziecka powinna mieć zawsze określony kierunek i wyznaczony cel. Pomoce dydaktyczne nie mogą być wykorzystywane jedynie w celu uatrakcyjnienia zajęć czy tylko zabawiania uczniów, ale powinny wspierać konkretne działanie, którego celem może być odkrycie przyczyny i zaobserwowanie skutku, uporządkowanie informacji, a w rezultacie zrozumienie zasady, reguły, poznanie prawidłowości czy ukształtowanie jakiegoś pojęcia. Tylko w ten sposób uczniowie mogą **stać się samodzielnymi budowniczymi struktur własnej wiedzy**.

Takie możliwości stwarza na pewno praca z pakietem *Gramy w piktogramy*. Uczniowie **lepiej wykorzystują czas przeznaczony na naukę** w klasie i **czują się bardziej odpowiedzialni za własny proces uczenia się**. Częściej przejawiają inicjatywę w działaniu, są bardziej aktywni podczas rozwiązywania problemów niż kiedy bywają sterowani przez nauczyciela. Są bardziej zmotywowani do nauki, pewni siebie i doceniają swoje możliwości intelektualnie. Osiągają znacznie wyższe efekty w uczeniu się, co zapewne jest wynikiem własnej aktywności, ale także powszechnie wykorzystywanego już w edukacji na świecie tutoringów rówieśniczych.

Interakcje między uczniem a nauczycielem są częstsze i bardziej bezpośrednie, ponieważ zmiana organizacji i przebiegu zajęć wyznaczyła inną rolę nauczycielowi. Z osoby, która tylko przekazywała wiedzę i nadzorowała jej przyswajanie, stała się osobą odpowiedzialną za organizowanie sytuacji edukacyjnych i indywidualizację w procesie kształcenia.

Uczenie staje się bardziej celowe, interesujące i przyjemne, nie tylko dla uczniów, ale także dla nauczycieli!

27 J. Holt, *Zamiast edukacji. Warunki do uczenia się przez działanie*. Impuls, Kraków 2007, s. 37